

דפים פו – פז

קנ. איזה יין כשר לכתחילה לנסכים, ואיזה אינו כשר לכתחילה ואיזהו שפסול בדיעבד?

לכתחילה מביאים יין מהכרמים העבודים פעמיים בשנה, מן הרגליות (= גפנים שוכבים) ולא מן הדליות. [כל הארצות כשרות, אבל היו מביאים מקדוחים ועטולין שהם 'אלפא' ליון. שניה להם בית רימה ובית לבן בהר, וכפר סיגנא בבקעה, כנ"ל].

בדיעבד כשר אף בלא ניר כלל (לקוטי הלכות, עפ"י הגמרא).

כונסים את היין בחביות קטנות – [כדיות לודיות בינוניות], ולא בחצבים גדולים. אין מניחים אותן שתיים שתיים אלא אחת אחת (שאם תתקלקל חבית אחת, לא תפגום את חברתה. רש"י כת"י. וי"מ שהכבוד קשה ליין – ר"ד. ולרמב"ם גרסה אחרת). ואינו ממלאן עד פיהן, כדי שיהא ריח היין נודף. ומביא את היין משליש החבית או מאמצעה, לא מפיה או מתחתיתה.

אין מביאים 'הליסטיון' (= יין מענבים שנמתקו בשמש), ואם הביא – כשר. ולדברי רבינא (שהגיה במשנה) לפרש"י – פסול. יין המתוק מחמת הפרי עצמו – פסול, (מלבד לרבינא לפירוש התוס'). יין ישן בן שנתים; לדברי רבי אין מביאים לכתחילה (מפני שאדמימותו כהה במקצת. רבא. וחזקיה דרש מהשוואה לכבש שאינו אלא בן שנה, והקשו לפי"ז היה בדין שכן שנתים ייפסל), וחכמים מכשירים המעושה והמבושל – פסול אף בדיעבד.

תירוש (= יין מגתו); לפירוש האחד ברש"י הרי הוא יין 'מתוק' שפסול.

(התוס' תמחו על כך מגמרא במקום אחר שהכשירוהו (ב"ב צו).

יין שיש בו קמחים; לדברי רבי יוסי בר"י, פסול.

א. אין הלכה כרבי יוסי בר"י (פיה"מ לרמב"ם. וכ"מ בחיבורו).

ב. יין חוריין – מחלוקת הראשונים אם כשר בדיעבד.

ג. בכל אלו שאמרו 'אם הביא כשר' – יש לעיין אם די כשהקדישו בפה, או דוקא בכלי שרת, או

שמא רק אם כבר נסכו על המזבח אין צריך להביא אחר, אבל כל עוד לא נסכו – לא יביאנו

(חזו"א מב, כו).

פרק עשירי; דף פז

קנא. א. אלו מדות יבש היו במקדש ולמה היו משמשות?

ב. חביתי כהן גדול – במה מחלקן לחלות?

ג. האם השלחן מקדש קמצים שניתנו על גביו?

א. שתי מדות של יבש היו במקדש: עשרון וחצי עשרון (ועשרון אחד. וכתוב עשרון עשרון – לרבות חצי עשרון). העשרון משמש למדידת כל המנחות [בכלל זה מנחת נסכים של פר ואיל שמידתן שנים ושלושה עשרונות – לפיכך נקוד בתוך ו' דעשרון]. חצי העשרון, בו היה מחלק מנחת חביתין [שהיה מביאה שלמה מביתו]. המידות הללו היו מכילות עשרון וחצי עשרון כשהן מחוקות.

לדברי רבי מאיר היו במקדש שתי מדות של עשרון (עשרון עשרון), אחת מכילה עשרון בגדישה והיתה משמשת לכל המנחות, ואחת מכילה במחיקה, בה נשתמשו למנחת חביתין (ומפני שהיו חוצים אותה, לא היתה גדושה, שלא יישפך). ועוד היתה מדת חצי עשרון (ועשרון).